

SPOLUBYDLÍCI

A close-up, high-contrast portrait of a woman with dark hair and bangs. She is looking directly at the camera with a serious, intense expression. The lighting is dramatic, with deep shadows on the left side of her face and forehead. The background is dark and out of focus.

JOHN LUTZ

SPOLUBYDLÍČÍ

JOHN LUTZ

2013

Copyright © 1990 by John Lutz
Translation © 2013 by Roman Lipčák
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SINGLE WHITE FEMALE,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 1992,
přeložil Roman Lipčák
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Martina Sendlerová
Korektura: Hana Pušová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-907-3

Dominicku Abelovi

Příteli, o kterém trvale sním
Musel jsi toho už tolik snést
Zdát se ti to může skoupé, vím
Leč to vše je tvé, jen tvé to jest

A. C. Benson: *Dar*

Přítel je jako druhé já.

Marcus Tullius Cicero: *O přátelství*

Z protějššího chodníku Západní 74. ulice se budova Cody Arms tyčila jako středověký hrad, který zapustil a zformoval základy třicetiposchodové městské budovy. Spodní čtyři patra ze zdobeného betonu a pískovce roubila vstupní bránu z mosazi a tónovaného skla s kamennými sloupy po stranách. Z římsy prvního poschodí se v třímetrových rozestupech šklíbily chrliče. Byly otlučené, ale to jen podtrhovalo jejich ohyzdnost. Kdy si skutečně fungovaly a odkláněly dešťovou vodu od vchodu, ale k tomu účelu dnes sloužila tmavě hnědá markýza. Chrličům to zjevně nevadilo. Díky tomu se šklebily na chodce, kteří však byli příliš zaneprázdnění, aby zvedli hlavu a všimli si jich. Všechna okna v přízemí kryly z bezpečnostních důvodů mříže. To jen posilovalo dožívající barokní eleganci této starobylé obytné budovy.

V lepších časech to býval hotel Cody. Avšak v šedesátých letech obchody ochably a noví majitelé ždíмали zisky, aniž by investovali do údržby. Cody upadl natolik, že se jeho reputace uznávaného hotelu nedala vzkřísit. Byl tedy znovu prodán neprůhledné obchodní společnosti, která jeho prostory přebudovala na bytové jednotky a svěřila jej do péče realitní firmě Haller-Davis. Postupně opět upadal, díky čemuž zde byly s ohledem na danou čtvrť poměrně přijatelné nájmy, i když ne úplně levné.

Allie Jonesová počkala, až kolem s rachotem a burácením přejede řada taxíků, a pak přeběhla přes vozovku lesknoucí se deštěm a po betonových schodech ke vchodu. Dveřmi prošla do dlážděné haly, kterou zamířila k výtahům. Žlutnoucí dlaždice pokrývaly tmavé šmouhy od zašlápnutých cigareto- vých nedopalků. Ve vzduchu se vznášel lehký zápach čpavku. Zřejmě tu náhodně procházel Nejvyšší šedivák, tedy někdo ze správy domu, a něco tady očistil a dezinfikoval. Graffiti na stěně u schránek a domácího telefonu však nechal být. Velkými písmeny naškrábanými černým fixem se tu už roky dalo číst sdělení, že LÁSKA ZABÝJÍ JEBAT. Allie se občas zamýšlela, kdo to sem napsal a co přesně to má znamenat, ale chuť setkat se s autorem, aby se ho na to zeptala, rozhodně neměla.

Přitiskla si pevněji k tělu provlhlý pytlík s potravinami, nalehla na stěnu mezi dveřmi výtahů a loktem zmáčkla tlačítko NAHORU. Bílý kulatý knoflík se mdle rozzářil. Starobylá mosazná šipka nad posuvnými obkládanými dveřmi začala trhaně postupovat z čísla 15 k písmenu H, což znamenalo Hala.

Nemělo smysl žádat domácím telefonem Sama, aby jí, až dojede do druhého patra, odemkl dveře bytu. Intercom nefungoval tak často, že jej nájemníci prakticky nepoužívali, a to ani když pod ním nevisela nalepená cedule MIMO PROVOZ. I když se v Cody Arms dbalo na určitá bezpečnostní opatření, lidé zpravidla proudili dovnitř a ven, jak se jim zachtělo. S tolika nájemníky to prostě jinak nešlo. Vstupní dveře domu, do kterých pasovaly všechny klíče od zdejších bytů, se po půlnoci často zamykaly, ale stejně tak často se to opomíjelo. Výtah se rozjel pouze po zasunutí domovního klíče do ovládacího panelu, ale ze šterbiny trčel stejný zkroucený klíč, co Allii sahala paměť. Jednou se ho jen tak ze zvědavosti pokusila vytáhnout a zjistila, že je tam zaseknutý, jako by ho někdo přiletoval.

Nákup se jí pronesl a Allie si ho přendala do druhé ruky, zatímco zdviž dojížděla. S vrzáním a skřípěním se srovnala s podlahou přízemí.

Dveře se otevřely se zasyčením a z výtahu vystoupili po- starší muž a rusovlasá žena středního věku. Zdálo se, že k sobě nepatří; jak kráčeli halou, nepohlédli ani jeden na druhého,

ani na Allii. Naslouchala klapotu jejich podpatků. Muž šel pár kroků před ženou, ale nenamáhal se podržet jí dveře. Sousedé. Zřejmě se na sebe nepodívali ani při cestě výtahem.

V New Yorku si byli lidé cizí. Stejně tak v Cody.

Mělo to své výhody.

Člověk například mohl tajně žít s milencem.

Tajně, to bylo zásadní slovo.

Ve druhém patře prošla úzkou chodbou páchnoucí ztuchlinou k bytu 3H. Opatrně si opřela pytel s nákupem o vystrčený bok, z kabelky vyhrabala klíč a odemkla. Nabyla opět rovnováhu a otevřela dveře dokořán.

„To jsem já, Same!“

Ale z ticha, které jí odpovědělo, a z vyčpělého nehybného vzduchu pochopila, že je v bytě sama.